

מראי מקומות - יומא

נא.

שכל ישראל יוצאין בפסח אחד, משום שאכילה אינה מעכבת, ואם כן גם בפסח שני אין אכילה מעכבת, ובזה הוא דומה לקרבן ציבור, שאכילה אינה מעכבת.

ד. ונוקמה בפסח שני

מבואר בזה שבפסח שני הכל מודים ששוחטין על היחיד, והקשה הטל תורה שבסוגיא בפסחים לא משמע כן, והניח בקושיא. ובחזון איש (או"ח קכ"ה, לצה.) פירש, שדין זה בפסח שני אינו אלא למצוה, אבל אם אין אחר, שוחטין פסח שני על היחיד.

ה. אם כן יהא דוחה את השבת ואת

הטומאה אמר ליה אין כמאן דאמר דחי

כתב השיח יצחק, שאף שלכאורה הוא דוחק לפרש את קושיית רבי מאיר שלא כהלכה, שהרי להלכה אינו דוחה טומאה, אבל כיון שאמרו לעיל שתנא קמא דרבי מאיר הוא רבי יהודה היא, יש לפרש שהקושיא היא לשיטתו של רבי יהודה.

א. קסבר אין שוחטין הפסח על היחיד

הקשה הרש"ש, שהרי פשוט שיחיד יכול להקדיש פסח, אלא שצריך להמנות אחרים עמו אחר כך קודם שחיתתו. ואם כן, קודם שהמנה אחרים עליו, הרי הוא קרבן יחיד, ולכאורה יכול לעשות תמורה, וסיים שיש ליישב. וכתב הטל תורה, שכיון שאינו יכול לשוחטו בלא מינוי נוסף, הרי הוא עומד להמנות אחרים עליו, ולכך הוא נחשב כבר כקרבן של שותפים.

ב. קסבר אין שוחטין הפסח על היחיד

העיר השיח יצחק, שהאי אין הלכה כן, ואם כן עדיין קשה, שיעמיד בפסח וכפי ההלכה. ותירץ, שכיון שהוא דין השנוי במחלוקת, לא רצה להעמיד באופן זה, לפי שאפשר שתנא זה סבר כרבי יהודה שאין שוחטין הפסח על היחיד.

ג. ונוקמה בפסח שני

הקשה הריטב"א, שאם כן לא שייך לומר שנוהג בציבור, שהרי פסח שני אינו בציבור אלא ביחידים. ותירץ, שסובר כרבי נתן